

tar. Ens ha caigut al damunt un bany de realitat i ens hem de quedar a casa i anul·lar-ho tot. I constatem, com un gerro d'aigua freda, que una vida més racional sí que és possible. I que allò realment important és el que no cal que anotem a l'agenda.

Desateníem les demandes dels nostres professionals de la sanitat, que fa molt temps que pateixen les retallades. Miràvem cap a una altra banda quan ens avisaven que calia invertir més en salut. I ara ho patim a la pròpia pell i ens adonem amb tristesa de l'error que significa, i ens venen a la memòria tots els joves investigadors que han hagut de marxar del país per falta d'oportunitats.

Nosaltres que fèiem orelles sordes davant dels clams d'ajuda del món de la cultura. Que desoïem les súpriques de músics, actors, artistes, escriptors... quan ens deien que no podien viure en condicions tan miserables. Potser ens caldrà més d'un 2% si volem continuar tenint cinemes, teatres, llibreries, concerts...

Nosaltres que consumíem compulsivament sense atendre la veu responsable d'aquells que ens deien que aquest capitalisme ferotge estava devorant els més dèbils i que no necessitàvem tant per ser feliços. Ara és una bona ocasió per aprendre el sentit de la paraula "necessitar", i potser així deixarem de saquejar els recursos naturals, econòmics i humans dels països més desafavorits.

De les grans crisis n'haurien de néixer els grans aprenentatges. Estar confinat a casa quinze dies és un mal menor, una minúcia al costat de les misèries que pateixen moltes persones arreu del món. Aquesta pandèmia portarà molt sofriment a molta gent, esperem, que com a mínim, serveixi per fer-nos reflexionar i replantejar moltes coses. Tenim una ocasió d'or per començar a construir una societat més humanitària que valori molt més les persones que les coses. Aprofitem aquests dies de recolliment per pensar en el futur que volem.

Teresa Sagrera (Publicat a Nació Digital)

CONFINAMENT

Dissabte passat, dia 14, just quan acabàvem de publicar el Suplement del Full, ens va arribar una Nota de la Conferència Episcopal Tarraconense que deia:

Davant l'augment de contagis pel coronavirus i, seguint les indicacions de les autoritats sanitàries, per contribuir a la protecció de la salut pública, els Bisbes de les deu Diòcesis amb seu a Catalunya DISPOSEM les següents mesures d'urgència que regiran des del dia d'avui:

Tots els fidels de les 10 Diòcesis amb seu a Catalunya queden dispensats del precepte dominical mentre duri la situació de greu crisi sanitària actual.

A causa de la situació totalment excepcional que estem vivint, des del dia d'avui queden suspeses totes les celebracions de l'Eucaristia amb participació de fidels, també la dominical.

En ordre a les exèquies, que en diàleg amb les famílies, se celebrin de forma simplificada i els funerals es posposin per a més endavant.

Altres celebracions sacramentals, amb prudència pastoral, es posposaran per a més endavant.

Serà bo mantenir les Esglésies obertes, en la mesura del possible, i que s'atengui amb caritat pastoral els malalts i les persones angoixades.

Resten en vigor les disposicions que cada Bisbe ha donat ja per a les seves respectives Diòcesis.

Demanam a tots els fidels que intensifiquin l'oració i mirin de seguir la Santa Missa a través de la televisió, de la ràdio, o internet, pregant Déu que ens alliberi d'aquesta pandèmia, per intercessió de la Verge Maria.

Tarragona, 14 de març de 2020.

D'acord amb les anteriors disposicions, hem ajornat els bateigs i casaments fins que cessi la pandèmia.

Pel que fa als enterraments, mentre duri la pandèmia, no es poden fer celebracions en llocs tancats. L'única forma permesa és en espai obert al cementiri i procurant que l'assistència de persones sigui com més reduïda millor. Això no obstant, un cop hagi finalitzat el confi-

L'evangeli del diumenge quart de Quaresma és l'episodi del cec de naixement. El cec ens representa a tots. Tota la humanitat és com un cec que avança a les palpentes.

La primera objecció que hi podem fer: A ningú no agrada que li diguin que és cec. Cal ser molt humil per acceptar-ho i reconèixer que la nostra mirada sobre el món, sobre les coses i les persones, és una mirada imperfecta, limitada, i fins i tot, distorsionada de la realitat. Cal ser, en canvi, savi per dubtar de la nostra mirada, dels nostres ulls que no tenen una mirada neutra.

Com que la nostra mirada és tan limitada, Jesús se'ns presenta com a llum del

món. Ell ens fa passar d'una mirada exterior, superficial i fosca, a una mirada interior, profunda i lluminosa. Aquesta és la mirada de la fe. De fet, el cristià és com el cec de naixement, que s'ha trobat personalment amb Jesús, ha cregut en ell i s'ha fiat d'ell sense reserves. Aquest és el camí de la fe, sempre a les palpentes, però no caminem sols; Jesús ens agafa de la mà i ens guia.

Per tant, el cristià de cap manera no ha de ser aquell que ho sap tot i dona lliçons sobre tot, no ha de ser aquell que té la resposta i la solució per a tot, com passa a tants que han caigut en la ingenuïtat de creure's que hi veuen més bé que ningú.

Enric Roura

nament, es podran fer celebracions litúrgiques comunitàries en memòria d'aquests difunts enterrats en la intimitat familiar.

La missa, la celebren cada dia privatament a la rectoria. Les intencions de difunts que hi havia encomanades, les recuperarem quan es restableixin les eucaristies comunitàries.

Atesa la gravetat de la situació i preveient que el confinament es pot allargar, temem que no es pugui fer cap celebració litúrgica per Setmana Santa (ni cap processó, per suposat). Si es dona aquest cas, ja proposarem en el seu moment alternatives perquè cada persona o família pugui viure aquells dies sants des de casa estant.

Enric Roura, rector

LA INUSITADA EFERVESCÈNCIA

És de nit, diumenge. Mentre escric, plou com si es regenerés la ciutat, deserta a causa de la pandèmia. Avui ha estat el primer dia en què totes les esglésies de la nostra diòcesi (com de tantes altres) no s'han obert, tot i ser diumenge. M'atreviria a dir que la unanimitat de les persones creients ho han entès responsablement. Potser algunes, que han fet de la seva fe un costum atàvic, no tant.

Alguns capellans s'han posat molt nerviosos i ens han farcit els mitjans habituals, amb els quals ens solem comunicar, d'oracions, invitacions a resar, la possibilitat de seguir la missa per *streaming*, és a dir, en directe via web, ens han enviat un *link*, o sigui un enllaç o connexió, per poder veure el Santíssim exposat... i algun altre ha sortit a fer una passejada pels carrers amb la custòdia com si es tractés del Corpus Christi (i jo em pregunto amb quin permís, perquè per a moltes coses som molt estrictes i per a altres no tant.)

Tot aquest bombardeig em suscita moltes preguntes. ¿No sembla que tractem les persones creients com si no sabessin resar i han de dependre del clergat per fer-ho? Què hem fet fins ara, tenir-los d'espectadors? No us sembla que tanta

missa per les pantalles manté les persones en la passivitat de mirar? O és que volem justificar el nostre sacerdoci? És que els serveis religiosos de les televisions i les ràdios no són suficients? Fins ara sí que ho han estat. ¿Què és més important, una estona de pregària o de *lectio divina* amb la Paraula, o bé mirar una missa per una pantalla?

M'han arribat exemples de joves que s'han reunit al seu pis d'estudiants per llegir la Paraula i pregar per les necessitats més urgents. Sé d'algunes famílies amb nens que han col·locat una espelma i una Bíblia oberta sobre unes estovalles blanques, i han resat junts, tot escoltant la Paraula de Déu. Alguna altra persona s'ha tancat a la seva habitació i llegint "l'evangeli de cada dia" ha guardat un silenci reparador. Una jove em va dir que va entrar a internet i va buscar les "lectures d'avui" i va pregar amb elles i amb la reflexió que les acompanyava. Alguna família de gent gran, a l'hora de la missa del poble, s'han posat a resar el rosari per tots els que pateixen i els que ens ajuden. Una dona em deia: vaig buscar el silenci i em vaig sentir unida a aquells que en algun lloc del món estan celebrant l'Eucaristia en comunitat.

Tots aquests no van necessitar retransmissions. A més, sabem que una pantalla mai no t'ajudarà a recollir-te, i això és tan necessari! Tots els creients són persones adultes, i se saben treure les castanyes del foc, encara que moltes vegades no els tractem així. La persona que creu, resa i sap fer-ho.

Aquest temps de gràcia també serveix perquè nosaltres els preveres i diaques ens aturem una mica, reflexionem i reconstruïm la nostra vida pastoral, preguem més intensament, posem lentitud entre tant activisme, llegim aquell llibre que vam deixar mig començat al prestatge de la nostra llibreria, celebrem l'Eucaristia en pacífica i deserta soledat, reflexionem i curem les ferides que hem anat deixant obertes i, en definitiva, busquem l'essencial del nostre ministeri.

Sembla que alguns tenim por del buit, de si no se'ns veu o se'ns escolta, i oblidem que una de les nostres tasques és l'oració pels altres, o vicària. Haurem de mesurar què hi ha en tot aquest desplegament mediàtic d'afany insuperable de protagonisme. La missa és molt gran i per ser viscuda en comunitat; les misses emeses només són per a les persones malaltes i impedides. Deixem de bombar-

dejar les bones persones amb tot tipus de reflexions, estampes, vídeos i oracions, que ens fan semblar més comercials del ram de la religió que no pas persones de Déu.

En això també som consumistes, això que tant critiquem, i a més afavorim. Tot aquest desplegament penso que respon a aquest tipus de pastoral poc pensada a la llum de l'Evangeli. Hi ha tantes dones i homes creients en el món, que celebren l'Eucaristia molt de tant en tant, quan passa el missioner (de vegades triga mesos) i viuen la seva fe amb una gran integritat! Però nosaltres som dels rics, també consumistes del religiós, amb dret que no ens falti la missa, encara que sigui televisada.

Dejunem també de sons i imatges en aquesta quaresma tan real i de desert. Mirem el nostre interior i fem silenci: és on Déu ens parla. Visquem la intensitat de la pobresa, com ells, perquè a la fi, tanta allau de missatges és com la pluja que cau i no amara la terra ni dona fruits.

Ànims i endavant!

Antonio Gómez Cantero,
bisbe de Terol-Albarrasí

NOSALTRES QUE ENS CRÈIEM DÉUS

Ens mofàvem de l'atzar i pensàvem que podríem donar lliçons de superioritat moral a tort i a dret. I ara, arriba un "virus" i ens posa a lloc, com feia temps que no ens hi havia posat ningú. Ens fa veure que nosaltres que ens enorgullem de ser els amos de l'ivers, som tan vulnerables com la resta de mortals.

Nosaltres que ens crèiem amb el dret de vetar l'entrada al primer món a tots aquells que

fugen cercant una vida més digna, resulta que hem de fer una cura d'humilitat i reconèixer que també podem necessitar l'ajuda dels altres. I que potser, és a nosaltres a qui se'ns prohibirà l'entrada.

Nosaltres que ens consideràvem importants perquè teníem l'agenda atapeïda fins a dalt, tant de feina com d'oci. Que vèiem impossible poder reduir les emissions de CO² sense que això afectés el nostre estat del benes-